

відаю його". — Ледви, що висказав я ті слова... псисько висуває ся з під якоїсь колдри, а що хорий, не сідає на землю, але пакує ся від разу на канапу, межи мене і вдову, розтягаючи ся як довгий, а я зі страху, аби мене не уїриз, усуваю ся йому на сам кінець канани.

Нарешті постановляю собі осьвідчити ся моїй вдівці. Коли уже буде моєю женою.. то чекай, я тобі відплачусь і пімшусь за всі мої терпіня. Нехай отже дієсь Боже воля! Осьвідчусь о неї — і о того - огідного пса. Іду... по дорозі насуваєсь мені знаменита гадка. (Зарозуміло). А колибим пса перекупив? Такі слухаї бувають між людьми... Дам йому лапівку і з'єднаю його собі. Браво! — Закликав я сам до себе, знаменита гадка!... Заризникую і куплю псови вудженини. Вступлю до склепику. "Нехай месь панночка дадуть за кводра, різнородностей! Панночка крає шинку на плястри, сальцесон, ковбасу а навіть полядницю — розумієсь, тільки плястрів, тільки солодких усьміхів, споглядаючи на мене. Я маю щастє до жєнщин. Забираю пакупочок і дрозжачи цілий спіну на Бродвей.

Дзвоню: дзень, дзень, дзень! Отвирають ся двері "Бійо" і вдова... — ні — вдова і "Бійо" витають мене в перозі (голосом вдови). "Ви з чим инні приходите?" (своїм). "З вуджениною! ні!... хотів я сказати з упоєним серцем, з бажанєм в душі — з мріями, які мені розсаджують кости в голові... (голосом жєнським). "Ви днесь поетично на-строєні... і мелянхолійний" (своїм голосом). Найвідповіднійша хвиля, аби пса почастувати вуджениною. (Нєсподівано). Кидаю йому... а сам падаю нз колїна і витягаючи до неї руки — кличу: Веронїко... люблю тебе!... (павза).

Вдова перестрашена чорт знає чого відскочила від